

Arrest

nr. 123 134 van 25 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 19 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 december 2013 met refertenummer 37264.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine te zijn, geboren op 16 augustus 1981 te Zhitomir, Oekraïne.

Op een winteravond in 1999 was u in een bar in Novoguivinsk (bij Zhitomir) aan het biljarten, toen u plots getuige was van de moord op 2 klanten. Een 5-tal personen, vermoedelijk van Kaukasische afkomst, verlieten de bar korte tijd, om nadien terug gewapend binnen te komen. Er brak een schietpartij uit, waarbij 2 klanten werden gedood. U sloeg op de vlucht.

Enige tijd nadien werd één van uw burens, een zekere L., vermoord; ook hij zou aanwezig zijn geweest in de bar waar de moord plaats vond en als getuige geliquideerd zijn.

Omdat u in de bar aanwezig was en eveneens represailles vreesde, besloot u om naar Tsjechië te vluchten.

U vroeg er asiel bij de bevoegde instanties.

In 2003 zette u de asielprocedure in Tsjechië stop omdat u vermoedde dat u niet langer gevaar liep in uw herkomstland. U keerde terug naar Oekraïne. U hoorde er van anderen dat mensen naar u op zoek waren.

Niet lang na uw terugkeer in Oekraïne werd u aangevallen door etnische Russen, die verwezen naar de gebeurtenissen in 1999. U kreeg rake klappen en liep zware verwondingen aan het hoofd op.

Na de meest noodzakelijke verzorging, vluchtte u naar Rusland. Nadien ging u nog naar Polen en Tsjechië.

In 2010 dacht u dat uw problemen definitief van de baan waren en daarom keerde u terug naar Oekraïne. U werd er echter opnieuw aangevallen door Kaukasiërs en eens te meer omwille van de gebeurtenissen in 1999. Ook bij deze agressie liep u zware verwondingen aan het hoofd op. Deze aanval deed u besluiten om uw herkomstland definitief te verlaten. U zou nog een tweetal weken in Oekraïne verblijven om er uw uitreis te organiseren.

Eind juni 2010 reisde u legaal naar België.

U vroeg er asiel bij de bevoegde instanties op 29 juni 2010.

In het kader van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten over: uw geboorteakte (origineel) en uw intern paspoort (kopie, fax).

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op een vrees jegens een onbekend aantal personen van Kaukasische herkomst; u zou er getuige van geweest hoe zij in 1999 2 personen doodden in een bar en daarom vreest u represailles van de daders.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat uit deze verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde problemen, waarvoor u uw land van herkomst hebt verlaten, niet ressorteren onder één van de vijf criteria van de Conventie van Genève. Er is namelijk geen sprake van vervolging omwille van uw ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een sociale groep.

In casu was u, klaarblijkelijk toevallig, in 1999 getuige van een moord in een bar en daarom vreest u represailles van de toenmalige daders (CGVS, gehoorverslag dd.07.10.2013, p.7 en 18).

Weliswaar verklaart u dat de daders van Kaukasische origine waren, maar uit uw verklaringen blijkt niet dat zij u omwille van één van de vijf criteria van de Conventie van Genève zouden vervolgen.

Bijgevolg kan gesteld worden dat het door u geschetste probleem een louter interpersoonlijk karakter heeft.

Verder beschikt u niet over aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van uw autoriteiten zou kunnen rekenen.

U verklaart eerst (CGVS, p.13) dat u de politie in Oekraïne niet vertrouwt, maar wanneer u vervolgens werd gevraagd of de politie u om één of andere reden bescherming zou weigeren, verklaart u (CGVS, p.13) niet meteen iets te kunnen bedenken en verder bent u daar (destijds) niet mee bezig geweest. Toen u werd gewezen op de vaststelling dat uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat de politie niet onwillig leek om bescherming te bieden, aangezien ze daders vatten, beweerde u (CGVS, p.13) dat daders opnieuw op vrije voeten kwamen.

Bij verdere navraag bleek echter dat u hieromtrent onaannemelijk vaag blijft in uw verklaringen: over het veroordelen en nadien terug vrijlaten van verdachten/schuldigen erkent u niks met zekerheid te weten (CGVS, p.13).

Bijgevolg kan gesteld worden dat uw verklaringen enkel zouden kunnen wijzen op eventuele banden tussen één of meerdere daders van de moord in 1999 en de politie, maar niet op een mogelijk gebrek aan bescherming omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, uw etnie, nationaliteit, of uw lidmaatschap van een sociale groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Er moet ook vastgesteld worden dat u niet aannemelijk maakt dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

Zo bent u onaannemelijk vaag over meerdere belangrijke aspecten van uw asielrelaas, waardoor uw geloofwaardigheid ondergraven wordt.

Uit uw verklaringen blijkt dat 2 personen in voormelde bar vermoord werden.

Aangezien u regelmatig de betreffende bar bezocht omdat die niet ver van uw woonst was gelegen (CGVS, p.7) werd u gevraagd of de 2 dodelijke slachtoffers er ook vaker kwamen, maar dat weet u niet (CGVS, p.8), hoewel u hen wel minstens qua uiterlijk kende, want u zag hen vaker buiten de bar, aangezien ze in dezelfde wijk als u woonden (CGVS, p.8).

Gevraagd naar hun identiteitsgegevens, erkent u (CGVS, p.8) van slechts één persoon de voornaam (A.) te kennen, over het andere slachtoffer weet u hoegenaamd niets (CGVS, p.8).

Over de daders bent u ook onaannemelijk vaag in uw verklaringen. U hoorde achteraf dat de politie aanhoudingen verrichtte, maar u weet niet hoeveel daders gevat werden (CGVS, p.9). Op basis van geruchten vernam u dat niet alle daders gevat werden, maar u weet niet hoeveel daders er konden ontkomen; u vernam het niet van de politie. Toen u werd gewezen op uw eerdere verklaringen, waaruit bleek dat u wel informatie vergaarde via geruchten, beweerde u dat u niet alles bijhield (CGVS, p.10). Op de vraag hoeveel daders dan wél door de politie gevat werden, verklaart u (CGVS, p.10) dat het er misschien 2 waren. U denkt dat er wel daders voor een rechtbank zijn verschenen. U zou dat weten omdat de zaak veel weerklank kreeg in de pers en ook in kranten aan bod kwam.

Gevraagd naar een voorbeeld van een krant, die de zaak publiek maakte, stelt u dit niet te kunnen zeggen (CGVS, p.10). Hoewel u erkent dat in de kranten informatie te vinden was over de daders, moet u toegeven dat u daar hoegenaamd geen nadere informatie over kunt verstrekken (CGVS, p.10).

Op de vraag of er effectief daders door een rechtbank werden veroordeeld, verklaart u (CGVS, p.10) dat dit waarschijnlijk het geval was, maar u moet toegeven er niet meer over te weten.

Welnu, dat u over talrijke aspecten van uw asielrelaas dermate vaag en onwetend bent, doet in hoge mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Weliswaar kenden uw problemen hun oorsprong reeds in 1999, in casu 14 jaar geleden, maar uit uw verklaringen blijkt niet alleen dat u nog meermaals naar uw herkomstland terugkeerde, maar vooral had u er persoonlijk veel belang bij om op de hoogte te zijn van meerdere aspecten die betrekking hebben op uw asielrelaas.

Bijgevolg kon van u verwacht worden dat u meer concrete informatie zou kunnen verschaffen over belangrijke aspecten van uw asielrelaas, wat in casu niet het geval is, waardoor uw geloofwaardigheid ondergraven wordt.

In het verlengde van de vorige vaststelling inzake de mate waarin u onwetend en vaag bent over belangrijke aspecten van uw relaas, moet benadrukt worden dat u met uw verklaringen blijk geeft van een fundamenteel gebrek aan interesse om informatie in te winnen, opdat u de actualiteit van uw beweerde vrees accuraat zou kunnen inschatten.

U verklaarde bij het begin van uw uitgebreid asielgehoor (CGVS, p.2 en 3) dat u nog geregeld contact hebt met uw in Oekraïne verblijvende ouders. Uitgerekend de dag voor uw gehoor zou u nog contact met uw ouders gehad hebben (CGVS, p.2).

Kort voor het einde van uw asielgehoor werd u gevraagd of uw ouders, sinds uw vertrek in 2010, nog aanwijzingen kregen dat er mensen naar u op zoek zijn (CGVS, p.17).

Daarop verklaarde u niet enkel hieromtrent totaal niets te weten (CGVS, p.17), maar merkwaardig genoeg beweerde u ook geen contact meer te onderhouden met uw ouders.

Voorts verklaarde u meermaals zich niet meer te interesseren voor aspecten die betrekking hebben op uw asielrelaas. Aan het eind van uw asielgehoor verklaarde u (CGVS, p.18) sinds 2010 niet meer bezig te zijn met uw beweerde problemen.

Welnu, dergelijke verklaringen getuigen van een gebrek aan redelijke interesse voor de evolutie van uw beweerde problemen. Van een asielzoeker die zich tot de bevoegde autoriteiten wendt met het verzoek om internationale bescherming te krijgen, kan verwacht worden dat hij voldoende interesse betoont voor aspecten die betrekking hebben op zijn relaas en de bevoegde instantie in staat moeten stellen de nodige elementen voor het onderzoek te verzamelen.

U geeft met uw houding blijk van een manifest gebrek aan interesse, wat niet te verenigen is met de door u nochtans geuite vrees.

Uw verklaringen over de plaats(en) waar u verbleef, voorafgaand aan uw komst naar België, en de betreffende verblijfsduur, zijn weinig consistent te noemen en ondergraven verder uw geloofwaardigheid.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u (CGVS-vragenlijst, vraag 5 en DVZ-verklaring, vraag 9 en 13) dat u voor uw komst naar België (in juni 2010) nog 9 maanden in Oekraïne verbleef.

Tijdens uw asielgehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u echter uitdrukkelijk (CGVS, p.4) dat u voor uw vlucht naar België slechts anderhalve maand lang in uw herkomstland verbleef.

U werd met deze weinig consistente verklaringen geconfronteerd (CGVS, p.4), maar met uw bewering, als zou bij de Dienst Vreemdelingenzaken zomaar iets genoteerd zijn, wordt de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opgeheven. Immers, van de bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegde ambtenaren, belast met het registreren van asielaanvragen, kan verondersteld worden dat zij op waarheidsgetrouwe wijze de verklaringen van een asielzoeker weergeven. Bovendien verklaarde u bij het begin van uw asielgehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS, p.2) dat de registratie van uw asielaanvraag normaal verliep en dat er geen fouten stonden in de u voorgelezen CGVS-vragenlijst. Bijna aan het eind van uw asielgehoor verklaarde u dat u, voor uw komst naar België, enkel in Zhitomir verbleef en niet op andere plaatsen in Oekraïne (CGVS, p.16), hoewel u bij het begin van uw asielgehoor verklaarde (CGVS, p.4) dat u voor uw vlucht naar België in (onder meer) Kiev, Odessa, Sevastopol en Semferopol verbleef.

Bij confrontatie met uw tegenstrijdige verklaringen (CGVS, p.16), beweerde u enkel zich in voorkomend geval vergist te hebben, wat niet volstaat om dergelijk manifeste tegenstrijdigheid op te heffen. Van u mocht immers verwacht worden dat u op eenduidige wijze zou aangeven of u op één dan wel meerdere plaatsen in uw herkomstland verbleef, in de periode die voorafging aan uw vlucht naar België. Dergelijke inconsistente verklaringen doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat ook uw gedrag in de periode voorafgaandelijk aan uw herhaalde vluchten, in belangrijke mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in 1999 besliste om te vluchten, nadat een buurman (met de roepnaam L.) vermoord werd omdat hij, net zoals uzelf, getuige zou geweest zijn van de moord in de bar.

U vreesde op dat moment voor uw leven, maar u bleef nog 2 tot 3 weken bij uw ouders in Novoguvinsk en dit in afwachting van het nodige visum voor uw vlucht naar Tsjechië (CGVS, p.12).

U verklaart (CGVS, p.12) dat u bij uw ouders bleef omdat u geen ander onderkomen had in die periode (CGVS, p.13)

In de periode dat u nog bij uw ouders verbleef liet u ook na om bij de politie te informeren naar de stand van een eventueel onderzoek (CGVS, p.13).

Bij uw terugkeer uit Tsjechië in 2003 werd u in Oekraïne het slachtoffer van een aanval. U raakte ernstig gewond, maar uit vrees voor uw leven verkoos u om zich thuis, door uw ouders, te laten verzorgen voor de schedelbreuk in plaats van in een ziekenhuis (CGVS, p.15).

In 2010 werd u opnieuw aangevallen en na deze aanval bleef u nog een tweetal weken thuis bij uw ouders: u wachtte er op het nodige visum voor uw uitreis (CGVS, p.16 en 17). In deze periode verliet u het huis wanneer u daar zin in had (CGVS, p.17).

Welnu, op basis van uw verklaringen kan worden besloten dat uw gedrag in uw herkomstland moeilijk te verenigen is met een geloofwaardige vrees voor vervolging, aangezien u na de feiten die de aanleiding waren voor uw herhaalde vlucht en vrees, steeds opnieuw verbleef bij uw ouders, daar waar u men u op vrij eenvoudige wijze kon vinden indien u gevisieerd werd, zoals u beweerde.

Uw verklaring dat u geen alternatief had (CGVS, p.12) is niet overtuigend. Indien u werkelijk voor uw leven vreesde mag aangenomen worden dat u zichzelf in veiligheid trachtte te brengen, hetzij door meteen te vluchten, hetzij door de periode tot uw vlucht te overbruggen door onder te duiken.

Dergelijk gedrag is dan ook niet te rijmen met een geloofwaardige vrees voor vervolging.

Uit alle voorgaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

De door u overlegde documenten zijn niet in staat om de eindbeoordeling van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen.

U legt uw geboorteakte en uw intern paspoort over. Deze documenten bevatten gegevens over uw identiteit, dewelke niet betwist wordt in het kader van uw huidige asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 19 november 2013 een schending aan van de artikelen 8, § 2, a), 9, § 2, eerste alinea, 12 en 13, § 3 Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn), van "het algemeen beginsel van eerbiediging van de rechten van verdediging, meer bepaald het recht in elke procedure gehoord te worden" (sic) en van "het recht op behoorlijk bestuur".

Hij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 en stelt dat beide vormen van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, moeten worden onderzocht.

Volgens verzoeker verzet "het recht van de Europese Unie zich met andere woorden tegen het gegeven dat er niet zou worden overgegaan tot een (nieuw) verhoor met betrekking tot subsidiaire bescherming". Hij stelt dat "hij na zijn eerste verhoor in verband met zijn vluchtelingenstatus, bij een weigering eerst de redenen moet kennen; om zich vervolgens op een tweede verhoor in verband met subsidiaire

bescherming te kunnen voorbereiden". Hij hekelt tevens het feit dat er *"tijdens zijn verhoor door het CGVS ook niet dieper (werd) ingegaan op de criteria voor subsidiaire bescherming"*.

Verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet *"eventueel in samenhang gelezen met artikel 6.1 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en met het algemene rechtsbeginsel betreffende de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de rechter"*.

Hij vraagt aan de Raad aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen: *"De vraag is of Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een rechterlijke bevoegdheid heeft gezien hij met een appreciatiemarge beslist over de dossiers die bij hem zijn aanhangig gemaakt en of Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die hier in huidig geschil optreedt als een tegenpartij de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie verankerd in de artikelen 10 en 11 van de op 17 februari 1994 gecoördineerde Grondwet, eventueel in samenhang gelezen met artikel 6.1 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en met het algemene rechtsbeginsel betreffende de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de rechter schendt"* (sic).

Verzoeker hekelt enerzijds dat *"aan de asielzoeker een rechter wordt toegewezen die, in de persoon van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in werkelijkheid een lid van een administratie en bijgevolg een orgaan van de openbare macht is, die partij is in het geding"*, terwijl aan de rechtszoekende een rechter wordt toegewezen die *"toch geen orgaan is van één van de partijen in het geding"*, en anderzijds dat *"men niet in de mogelijkheid tot wraking noch een wrakingsprocedure kan organiseren, terwijl tegen ieder andere rechter van de rechterlijke of administratieve orde die optreedt in het contentieux een dergelijke procedure wel kan worden ingesteld"* (sic).

Volgens verzoeker wordt het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie geschonden.

Met betrekking tot de bestreden beslissing laat verzoeker gelden dat hij niet enkel vanuit zijn *"uitgebreide persoonlijke ervaring"* spreekt, maar dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt dat er in zijn land van herkomst nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Aangaande *"de algemene situatie"* wijst verzoeker op rechtspraak van het Hof van Justitie waaruit volgens hem blijkt dat het niet noodzakelijk is dat een persoon die subsidiaire bescherming verzoekt, aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, opdat er sprake is van een ernstige en individuele bedreiging jegens die persoon.

Verzoeker hekelt het feit dat *"enkel een algemene stijlformule"* wordt opgenomen in de bestreden beslissing aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij stelt dat de Raad moet overgaan *"tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak"* en dat de Raad zich ervan moet vergewissen *"dat verzoekende partij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst"*.

Verzoeker vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de beslissing te vernietigen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Onderzoek prejudiciële vraag

In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker aan de Raad om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof: *"De vraag is of Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een rechterlijke bevoegdheid heeft gezien hij met een appreciatiemarge beslist over de dossiers die bij hem zijn aanhangig gemaakt en of Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die hier in huidig geschil optreedt als een tegenpartij de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie verankerd in de artikelen 10 en 11 van de op 17 februari 1994 gecoördineerde Grondwet, ventueel in samenhang gelezen met artikel 6.1 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en met het algemene rechtsbeginsel betreffende de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de rechter schendt"* (sic).

Verzoeker hekelt enerzijds dat *"aan de asielzoeker een rechter wordt toegewezen die, in de persoon van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in werkelijkheid een lid van een administratie en bijgevolg een orgaan van de openbare macht is, die partij is in het geding"*, terwijl aan de rechtszoekende een rechter wordt toegewezen die *"toch geen orgaan is van één van de partijen in het geding"*, en anderzijds dat *"men niet in de mogelijkheid tot wraking noch een wrakingsprocedure kan organiseren, terwijl tegen ieder andere rechter van de rechterlijke of administratieve orde die optreedt in het contentieux een dergelijke procedure wel kan worden ingesteld"* (sic).

De Raad wijst dienaangaande op artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof (hierna: de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof), dat luidt als volgt:

“ § 1. Het Grondwettelijk Hof doet, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent:

1° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten;

2° onverminderd 1°, elk conflict tussen decreten of tussen regels bedoeld in artikel 134 van de Grondwet, die uitgaan van verschillende wetgevers en voor zover het conflict ontstaan is uit hun onderscheiden werkingssfeer;

3° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II « De Belgen en hun rechten », en de artikelen 170, 172 en 191 van de Grondwet.

(...)

§ 2. Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechtscollege, dan moet dit college het Grondwettelijk Hof verzoeken op deze vraag uitspraak te doen.

Het rechtscollege is daartoe echter niet gehouden:

1° wanneer de zaak niet door het betrokken rechtscollege kan worden behandeld om redenen van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid, tenzij wanneer die redenen ontleend zijn aan normen die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag;

2° wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met een identiek onderwerp.

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.”

De Raad wijst voorts op artikel 57/2 van de vreemdelingenwet dat stelt:

“Bij de Minister wordt een “commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen” opgericht. Dit omvat een Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en diens twee adjuncten. De Commissaris-generaal en zijn adjuncten zijn geheel onafhankelijk bij het nemen van hun beslissingen en het uitbrengen van hun adviezen”.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal geen belang heeft bij het nemen van positieve of negatieve beslissingen en dat aldus de nodige objectiviteit wordt gegarandeerd bij het nemen van de beslissingen in verband met het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Verder wijst de Raad erop dat de procedure voor het Commissariaat-generaal geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve behelst.

Volgens de Raad poneert verzoeker dan ook verkeerdelijk dat de commissaris-generaal een rechtsprekende functie uitoefent en vertrekt dan ook in zijn vraag om een prejudiciële vraag vanuit de foutieve premisse dat de commissaris-generaal een rechter betreft.

Zodoende dient te worden vastgesteld dat verzoeker verwijst naar een “onbestaande categorie van rechtzoekenden”, wanneer hij spreekt over de asielzoeker die “een rechter wordt toegewezen die, in de persoon van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in werkelijkheid een lid van een administratie en bijgevolg een orgaan van de openbare macht is, die partij is in het geding”, en over de asielzoeker die bij de commissaris-generaal “niet in de mogelijkheid tot wraking noch een wrakingsprocedure kan organiseren, terwijl tegen ieder andere rechter van de rechterlijke of administratieve orde die optreedt in het contentieux een dergelijke procedure wel kan worden ingesteld” (sic).

Gezien het doorvoeren van een vergelijking met een ongelijke behandeling van een onbestaande categorie van rechtzoekenden hoe dan ook onmogelijk is, stelt de Raad vast dat klaarblijkelijk geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet voorligt.

Gelet op het voorgaande en op het feit dat de beslissing van de Raad nog vatbaar is voor cassatie bij de Raad van State, is de Raad overeenkomstig artikel 26, § 2, derde lid van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof, dan ook niet verplicht de opgeworpen prejudiciële vraag te stellen.

2.2.2. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.3. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Vluchtelingenstatus

De Raad wijst erop dat om als vluchteling te worden erkend, de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) vermelde criteria.

De door verzoeker opgegeven reden om zijn land te verlaten, zijnde zijn vrees jegens een onbekend aantal personen van Kaukasische herkomst omdat hij getuige was van hoe deze personen in 1999 twee mensen doodden in een bar, valt niet onder voormelde criteria gezien deze problemen -indien ze zich al zouden hebben voorgedaan (zie verder)-, is louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard. Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat de daders hem omwille van een van de criteria van het Vluchtelingenverdrag vervolgen.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij omwille van één van de redenen zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, niet op de bescherming van de autoriteiten van zijn land kan rekenen.

Hij verklaarde weliswaar bij zijn verhoor op 7 oktober 2013 (zie het verhoorverslag, p. 13) aanvankelijk dat hij de politie in Oekraïne niet vertrouwt, maar op de vraag of de politie hem om één of andere reden bescherming zou weigeren, erkende verzoeker (zie het verhoorverslag, p. 13) niet meteen iets te kunnen bedenken; hij verklaarde zelfs daar (destijds) niet mee bezig te zijn geweest.

Gewezen op de vaststelling dat uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat de politie niet onwillig leek om bescherming te bieden, aangezien ze daders vatten, verklaarde verzoeker (zie het verhoorverslag, p. 13) eerst dat de daders opnieuw op vrije voeten kwamen, maar vervolgens bleek dat hij over een veroordeling en een vrijlating van verdachten/schuldigen niks met zekerheid wist (zie het verhoorverslag, p. 13).

Uit verzoekers verklaringen kan dan ook niet worden afgeleid dat er een mogelijk gebrek aan bescherming zou zijn omwille van zijn politieke of religieuze overtuiging, zijn etnie, nationaliteit, of zijn lidmaatschap van een sociale groep zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, niet erkend.

2.2.5. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker, gelet op (i) verzoekers onwetendheid over de twee dodelijke slachtoffers van het incident in 1999 (zie het verhoorverslag, p. 8), over de daders en of deze gevat werden door de politie en/of veroordeeld werden (zie het verhoorverslag, p. 9,10) en over de eventuele weerklank van de zaak in de pers (zie het verhoorverslag, p. 10); (ii) verzoekers gebrek aan interesse en nalatige handelingen om zich enigszins te informeren over de actualiteit van zijn beweerd vrees (zie het verhoorverslag, p. 2-3, 17-18); (iii) verzoekers incoherente en tegenstrijdige verklaringen omtrent de plaatsen waar hij verbleef voorafgaand aan zijn komst naar België (zie "verklaring", vraag 9; zie "vragenlijst", vraag 5; zie het verhoorverslag, p. 2, 4, 16); (iv) het feit dat verzoeker, na de verschillende aanvallen op zijn persoon omwille van het incident in 1999, steeds opnieuw verbleef bij zijn ouders, waar men hem eenvoudig zou kunnen terugvinden, en hij aldus naliet onder te duiken of eerder te vluchten (zie het verhoorverslag, p. 12,13, 15-17).

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan de artikelen 8, § 2, a), 9, § 2, eerste alinea, 12 en 13, § 3 Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn), van *"het algemeen beginsel van eerbiediging van de rechten van verdediging, meer bepaald het recht in elke procedure gehoord te worden"* (sic) en van *"het recht op behoorlijk bestuur"*. Hij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 en stelt dat beide vormen van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, moeten worden onderzocht. Volgens verzoeker verzet *"het recht van de Europese Unie zich met andere woorden tegen het gegeven dat er niet zou worden overgegaan tot een (nieuw) verhoor met betrekking tot subsidiaire bescherming"*. Hij stelt dat *"hij na zijn eerste verhoor in verband met zijn vluchtelingenstatus, bij een weigering eerst de redenen moet kennen; om zich vervolgens op een tweede verhoor in verband met subsidiaire bescherming te kunnen voorbereiden"*. Hij hekelt tevens het feit dat er *"tijdens zijn verhoor door het CGVS ook niet dieper (werd) ingegaan op de criteria voor subsidiaire bescherming"*.

De Raad wijst vooreerst op artikel 49/3 van de vreemdelingenwet dat stelt:

"Een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, neemt de vorm aan van een asielaanvraag."

Deze asielaanvraag wordt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4."

Uit het verhoorverslag van 7 oktober 2013 blijkt verder dat verzoeker uitgebreid de kans kreeg om uiteen te zetten waarom hij zijn land van herkomst verlaten heeft (zie het verhoorverslag, p. 7-18) en dat hem op het einde van het verhoor nog de mogelijkheid geboden werd om nog iets toe te voegen doch dat hij naliet nog overige elementen aan te brengen met betrekking tot subsidiaire bescherming (zie het verhoorverslag, p. 18).

Ook in zijn verzoekschrift dat nochtans opgesteld werd na kennisname van de redenen van de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, maakt verzoeker niet duidelijk welke aspecten van zijn relaas onvoldoende aan bod zouden zijn gekomen, noch haalt hij thans overige elementen aan die zouden wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat uit rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het niet noodzakelijk is dat een persoon die subsidiaire bescherming verzoekt, aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, opdat er sprake is van een ernstige en individuele bedreiging jegens die persoon, laat verzoeker evenwel na concrete elementen aan te brengen waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar

zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De bewering in het verzoekschrift dat verzoeker niet enkel vanuit zijn *“uitgebreide persoonlijke ervaring”* spreekt, maar dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt dat er in zijn land van herkomst nog steeds ernstige misbruiken bestaan, toont niet aan dat er in zijn land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.6. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE